

## **Danev împotriva Bulgariei – 9411/05**

Hotărârea din 2.09.2010

### **Art. 5 § 5: Reparație**

Refuzul de a acorda o reparație pentru detenție nelegală, întrucât persoana în cauză nu a probat existența unui prejudiciu moral: *încălcare*

*În fapt* – În anul 1997, reclamantul a fost acuzat de posesie ilegală de arme de foc și plasat în arest preventiv. În săptămânile care au urmat, a fost eliberat din lipsa de probe și parchetul a dispus încetarea urmăririi penale. Partea în cauză a acționat în justiție parchetul și serviciul care a instrumentat cauza pentru a obține repararea prejudiciului cauzat de detenție. Plângându-se de ilegalitatea acestei măsuri, reclamantul a afirmat că regimul de izolare carcerală și relele condiții de detenție la care a fost supus i-au provocat o stare de anxietate. Tribunalul districtual i-a acordat o despăgubire părții în cauză, pe care reclamantul a considerat-o prea mică și a formulat apel. Instanța de apel a recunoscut nelegalitatea detenției reclamantului însă a respins cererea sa de reparații pe motiv că nu a probat existența unui prejudiciu moral.

*În drept* – Art. 5 § 5: deși reclamantul a obținut recunoașterea nelegalității detenției sale în temeiul dreptului intern și admiterea implicită a încălcării art. 5 § 1 lit. c) din Convenție, nu a obținut însă o reparație pe motiv că nu a probat existența unui prejudiciu moral. Instanța de apel pare să fi presupus că orice prejudiciu moral are manifestări externe și că efectele adverse ale unei detenții ilegale încetează în urma punerii în libertate. Aplicarea cumulativă a acestor două principii a avut ca efect atribuirea în sarcina reclamantului a obligației de a proba temeinicia pretențiilor sale prin intermediul unor probe susceptibile să ateste manifestarea externă a suferințelor produse în timpul detenției. Astfel, instanța de apel a respins depozițiile unui martor care a confirmat dificultățile cu care s-a confruntat reclamantul, deoarece ele se refereau la starea acestuia în urma punerii în libertate și nu se coroborau cu nicio altă probă. Or, Curtea considera că efectele asupra stării psihice a unei persoane pot persista chiar și după punerea în libertate. Prin urmare, instanța de apel nu a luat în considerare faptul că încălcarea constatată a dreptului la libertate și siguranță a reclamantului, precum și declarațiile acestuia potrivit cărora se afla într-o stare psihologică sensibilizată în timpul detenției puteau fi reținute pentru stabilirea existenței unui prejudiciu moral. Această abordare formalistă este de natură să excludă acordarea unei reparații în numeroasele cazuri în care detenția nelegală este de scurtă durată și nu este însoțită de o deteriorare obiectiv vizibilă a stării fizice sau psihice a deținutului. În cele din urmă, reclamantul nu pare să fi avut la dispoziție o altă cale de atac care să-i permită să obțină o reparație.

*Concluzie:* încălcare (unanimitate).